

Jízda v protisměru

Ležela na zemi. Z dýchky slyšela hlasy, ale nedokázala jim rozumět. Byla jí strašná zima. Slyšela houkání sirény. Počud na ni někdo mluvil, ale smysl jí unikal. Čtila, že se někam propadla, najednou byla v úde kolem tma.

„Nesmí me ji ztratit! Dělejte, naložte ji! dvali si zchrání pokyny.“

„Je tam jeť? někdo?“

„Ne, vřichni u? jsou venku, ti ostatní jsou na tom docela dobře.“

Dvě sanitky se zavřely a rozeznala se sirna.

Za chvíli odjely další sanitky a všech pět cestujících skončilo v nemocnici. Policisté zdokumentovali místo nehody, auto bylo odtaženo a po několika hodinách u nehodu připomnělo jen pár stop ve snhu.

Pět kamarádů jelo na hory. Vypadalo to na pěkný výlet, snhu bylo dost, počasí tak pěkné. Stržili vřkend u tetičky jedné z nich. Uřvali si to, celí vřkend se jim vydařil. A? na osudnou cestu domů?

„Je v komatu. Navřc m? poškozenou pět??. S nejvřtř? pravděpodobnost? nebude chodit. Verdikt doktora znř hrozivř.“

„Panebože, panebože,? opakoval. Zavřel oči, zakryl si obř?ej dlanřmi a sklonil hlavu.“

Střli tam vřichni, protože vyvřzli bez vřnřjř?ch zranřnř, a dřvali se střdavř na sebe a na doktora.

„A je to jistř..? zptala se opatrnř jej? nejlepř? kamarřdka Magda.“

„Bohuřel,? řekl doktor.“

„Ne, to-to ne? je to moje vřna? j? jsem? nemřl jsem? panebože? rozplakal se.“

„Tome,? řekla Magda konejřivř a vzala ho kolem ramen, řpojř, sedni si sem. Dovedla ho k laviřce a posadila.“

„Nenř to tvoje vřna.? pokračovala, i kdy? se j? nemluvalo lehce. Vedle ležela jej? nejlepř? kamarřdka a kluk, kterřho znala od dřtřvř a se kterřm sdřlela vřechny svř pocity, tu sedřl vedle nř a vinil se z toho, co se stalo.“

„Nemohl jsi tomu zabřnit. Nikdo neřekal, že tam nřjakej blřzen pojed? skoro v protismřru. Nemohl jsi dřlat nic jinřho.“

A ty lidi z toho auta jsou v poř?dku?? řekla, ale ř?dnř řtř?cha to nebyla, kdy? Aneta ležela vedle v bezvřdomř.“

„Nemřl jsem s vřma jezdit, nemřl jsem se nechat přemluvit, skoro jsem ji neznal, mřl jsem se na to vykařlatř?“

„No tak, to bude dobrř, uvidř,? řekla, i kdy? v tuhle chvíli tomu sama třko vřřila.“

Přvodnř plřny na výlet byly řplnř jinř. Mřlo jich jet vřc, parta kamarádů ze střednř, nřkte?? se svřmi partnery. Jenže nakonec to dopadlo tak, že jich polovina odřekla. Takže zbyli jen řtyři. Magda, Aneta a Kristřna, kterř spolu chodily do třřdy a Kristřny přřtel Petr. A vřhledem k tomu, že holky si na tak dalekou cestu netroufaly a Petr si řidiřřk neudřlal, přemluvila Magda Toma, aby jel s nimi. Přřkrřt s nimi byl na nřjakřm srazu, takže řplnř cizř si nebyli, ale moc je neznal. Jenže se nechal přemluvit, protože Aneta se mu lřbila. Vlastnř tam jel kvřli nř. Čhtřl ji trochu vřc poznat.

Střli u jejř postele. Doktor jim povolil chvilkovou nřvřřvu. Bylo to pro nř pro vřechny třkř.

Znřenř vyřli z pokoje. Nikdo z nich nepromluvil. Nemřlo by to cenu. ř?dnř slova nedokázala vyřdřit to, jak se cřtili.

„Mřli byste jřt domř trochu si odpř?inout. Tady stejnř nejste nic platnř,? řekl doktor.“

Mechanicky přikřvili. Vyřli před nemocnici. Dřvali se na sebe a ani jednomu se nechtřlo mluvit. Mřky dořli na autobusovou zastřvku. Kristřnř s Petrem přřjel autobus skoro hned. Rozlouřili se a Magda zřstala s Tomřem sama.

„Nemřl bys te? břt sřm,? prolomila ticho.“

Bolestnř se usmřl: „A co mřm asi tak dřlatř?“

„Zřstanu s tebou, jo?? nabřdla mu.“

„To nemusř, beztak chci bejt sřm.“

„Tome, to nenř dobřej nřpad.ř snařila se.“

„Dobřej nřpad nebyl jezdit s vřma.ř řekl tvrdř.“

„No tak.ř“

Přřjel autobus. Tom nastoupil dovnitř a Magda s nřm.

„Jedu s tebou, a? se ti to lřbř nebo ne.ř řekla nekompromisnř.“

Dojeli k nřmu domř. Rodiře doma nebyli, vřřinu řasu trřvili nřkde na cestřch. Za celou dobu nepromluvil. Ale aspoř u? neprotestoval.

Sedřli v pokoj?i. Vidřla, jak je na tom řpatnř. Sama se necřtila nejřp.

„Jak mřm řřt s pocitem, že jsem nřkomu znřřil řivot..? zptal se do ticha, ale na odpovřř neřekal, řona byla tak krřsnř a??“

„Je. Ona to zvlřdne, ona to musř zvlřdnout,? řekla zoufale.“

„I kdy? to zvlřdne, stejnř u? nikdy nebude chodit, slyřelas přece doktora. U? nikdy nebude chodit, kvřli mnř...“

Do ořř se jř hrnulý slzy. U? nevřdřla, co na to mř řřct.

„Tak pojedem, ne? Za chvíli se zařne stmřvat, řřd bych vyjel z třch hor jeť? za svřtla.ř“

„Jo, jasnř, jedem.ř odsouhlasili to.“

Naskřdali vřci do auta. Aneta sedřla vepředu, protože byla nejvřtř?, tak aby mřla dost mřřsta.

„Stejnř je to nřdhera, jak je vřechno zasnřenř.ř“

„Jo, to je. A ten neporuřenej snřhř?“

„Pozor!ř Ze zatřřky se proti nim vyřřtilo auto.“

„Sakra, vřdy? jede v protismřru, pro? si tak najřdřř?“

„Tome, dřlej nřco.ř“

Do h?je, co m?m asi tak d?lat?? ?ekl zoufale. ?l?pl na brzdu a strhl ??zen? doprava. Nejel moc rychle a silnice vypadala docela dobre, v??il, ?e to bude dobr?. Ale bylo to zr?dn?. Jak cel? den sv?tilo slun??ko, silnice byla m?sty mokr?, jak se sn?h rozpou?t?l. A te? k ve?eru to za?alo umrzat, ale jen n?kde. Dostali se do smyku a i kdy? se Tom sna?il dostat se z toho, nezvl?dl to, vyjeli ze zat??ky, kut?leli se ze svahu a zastavili se o strom. Na?t?st? to nebyl tak p??kr? svah.

Bylo ticho. V?ichni byli v ?oku.

Prvn? se vzpamatoval Tom: ?Jste v pohod???

?Jo.?

?Jasn?..?

?Jo, dobr?..?

?Uf, tak to je fajn, myslel jsem, ?e to nezvl?dnem.?

?A co Aneta?? zeptala se Magda.

?Aneto?? ?ekl Tom a pod?val se na ni. Neh?bala se. Nev?d?l, jestli v?bec ?ije, ale b?l se to zjistit.

?Ona se nehejbe,? ?ekl.

?Mus?me zavolat sanitku.?

?U? se probrala. ? ozn?mil jim doktor, kdy? zase p?i?li.

?To je dobre,? ?ekla Magda a bylo vid?t, jak se j? ulevilo, ?m??em ji vid?t???

?Ano, ale jen jeden z v?s a na chvilku, pot?ebu?e klid. ? ?ekl doktor.

?Tak jdi,? pob?dli ostatn? Magdu.

Nejist? vstoupila do pokoje.

?Ahoj,? pozdravila.

?Magdo,? usm?la se Aneta.

?Jsem tak r?da, ?e t? zas vid?m. ? ?ekla Magda.

?J? taky.?

?M?li jsme o tebe strach,? pokra?ovala.

?M?li??

?No, jsou tu i ostatn?, Krist?na, Petr, Tom?? posledn? jm?no vyslovila trochu se strachem, ?akor?t doktor n?s sem nech?t?l pustit v?echny, ??kal, ?e pot?ebu?e klid.?

?Tom je tu taky?? zeptala se nev??cn?.

?Jo, on? je mu hrozn? l?to, co se stalo? n?m v?em?? ?ekla smutn?.

?Tak?e? v?m doktor ?ekl, ?e u? nebudu moct chodit..?? sp? to zn?lo jako konstatov?n?, ne? ot?zka, ale Magda p?esto odpov?d?la: ?Ano, ?ekl n?m to? mus? to pro tebe b?t hodn? t?k???

?To teda je. Nikdo si neum? p?edstavit, jak? to je, kdy? se probud? a zjist?, ?e u? nikdy nebude? chodit. Nem?la jsem s v?ma jezdit. Tohle byla nejvt?? chyba m?ho ?ivota. A on si sem dovol? klidn? p?ij?t. ? ?ekla rozho??en?.

?Aneto, Tom za to p?ece nem??e, nemohl d?lat nic jin?ho?? sna?ila se ho br?nit, i kdy? v?d?la, ?e to nen? nejlep?? n?pad.

?On nen? ten, kdo z?stane na voz?ku. ? ?ekla na?tvan?.

?J? v?m, ale? v?, je na tom dost ?patn?..“

?Co se mu stalo? A ostatn?? Jsou v po??dku?? p?erula ji.

?Jo, v?ichni jsme v po??dku, fyzicky??

?Tak?e mu nic nen???

?Ne, nem? nic zlomen?ho nebo tak, ale psychicky je na tom dost ?patn?.? vysv?tlila.

?A ty si jako mysl?, ?e j? jsem v pohod??? zeptala se nev??cn?.

?Ne, to ne??

?V? jak? to je, kdy? ti najednou ?eknou, ?e?? nemohla pokra?ovat.

?Anet, j? se nechci h?dat? a ty bys m?la m?t klid? v?, ?e t? m?m r?da??

?Tak pro? se po??d zast?v? Tom?e??

?Je to m?j p??tel, zn?me se od d?tstv?, to p?ece v?, hodn? pro m? znamen?.?

?Ale?? cht?la n?co nam?tnout, ale Magda ji nenechala.

?V?, kdybych si nebyla jist?, ?e to nen? jeho vina, tak bych se ho samoz?ejm? nezast?vala.?

?Dob?e, u? o tom nebudeme mluvit, jo?? ?ekla sm??liv?.

?Jo, jasn?, jak chce?..?

Do pokoje ve?la sestra. Bylo jasn?, ?e by Magda m?la u? j?t.

?P?ijdu zase z?tra, jo??

?Dob?e, budu se t?it. ? pokusila se usm?t, ale moc j? to ne?lo.

Jen se za Magdou zav?ely dve?e, rozplakala se. Nedok?zala se sm??it s t?m, ?e u? nebude moct chodit. Tohle pro ni bylo hodn? t?k?.

Po n?jak? dob? ji p?elo?ili na norm?ln? pokoj. Magda za n? celou tu dobu chodila ka?d? den. To se ov?em nedalo ??ct o jej?m p??teli. Ne? odjela, m?la j?t s p??telem do kina, ale n?jak se nemohli dohodnout kam. Nakonec se domluvili, ale ten den, co m?li j?t, j? napsal, ?e do toho kina nechce, ?e chce jinam. Na?tvalo ji, ?e kdy? to odsouhlasil, tak by to nem?l m?nit na posledn? chv?li, zvl?št?, kdy? nem?l ??dn? rozumn? d?vod. Na?tval se a napsal j?, ?e se taky nemus? vid?t v?bec. U? ji nebavilo, ?e ona byla v?dycky ta, kdo p?i?el jako prvn?. Tak mu napsala, ?e kdy? nechce, tak se vid?t nemus?. A on skute?n? nep?i?el. Tentokr?t byla rozhodnut?, ?e mu nenap?e do t? doby, dokud se s?m neozve. A to tak? splnila. Po n?jak? dob? se ozval, vydr?el to celkem dlouho. Tak mu napsala, ?e je v nemocnici. P?i?el ji nav?t?vit,

ale i kdy? mu ?ekla, jak na tom je, neodpustil si v??itku, ?e odjela bez n?ho. Tohle opravdu ne?ekala. Ale sna?ila se ho omlouvat, v?d?la, ?e to pro n?ho byl stejn? ?ok jako pro ni. V??ila, ?e to bude dobr?. Ale nebylo.

?Tak co, po??d ti to vy??t?? ptala se Magda, kdy? za n? zase p?i?la.

?Jo, po??d.?

?Sakra co si mysl?? Copak nevid?, jak ti je?? ptala se nev??cn?.

?J? nev?m? pr? ?e mu to bude po??d p?ipom?nat, ?e?? nemluvalo se j? lehce, ??e jsem? jela? bez n?j??

?Jak tohle v?bec m??e ??ct? Nem?m si s n?m promluvit??

?Ne, to je dobr?, j?...”

?On t? zní??, ty pot?ebuje?, aby t? podr?el, ne aby ti to vy??tal??

?J? v?m??

?P?em??lela jsi, ?e bys to s n?m skon?ila??

?J? nem??u? proto?e? kdo by pak? kdo by cht?l holku?? nemohla to dokon?it.

?No tak, t?m se nesm? tr?pit. Nem? cenu z?st?vat ve vztahu, kter? t? ni??. V??, ?e se najde n?kdo, kdo t? bude milovat takovou, jak? jsi.? sna?ila se j? d?t nad?ji.

?Ahoj Tome.?

?Ahoj, jde? od Anety?? zeptal se.

?Jo, jak to v??? zaj?malo ji.

?Proto?e jsi zamy?len?, smutn? Jak je na tom?? zaj?malo ho.

?No, jak se to vezme?? ?ekla a vyl??ila mu, jak se tr?p? kv?li p??teli.

?Jestli je jedinej d?vod, pro? s n?m z?st?v? to, ?e se boj?, ?e bude sama, tak to je p?kn? blbost.?

?J? v?m, ale zas na druhou stranu, ch?pu ji.?

?Je p?ece kr?sn? holka, a chytr?, co jsem m?l mo?nost poznat??

?To jo, ale je na voz?ku. A v?? mi, ?e pro spoustu kluk? by to byl probl?m.?

Zav?el o?i. To, co se chystal vyslovit ho st?lo dost odvahy. A to i p?es to, ?e s Magdou o sob? v?d?li v?echno. Tedy, t?m?? v?echno.

?Mo?n?.. ale ne pro m?.?

?Nevadilo by ti chodit s holkou na voz?ku??

?Nevadilo by mi chodit s Anetou? Miluju ji, u? dlouho? jel jsem tam kv?li ní...”

?Co?? nev??ila tomu.

?Jo, na ty hory jsem jel jenom kv?li n?, jinak bych se asi nenechal p?emluvit??

?Ale v?dy? ona m? p??tele??

?J? v?m? cht?l bych s n? mluvit... v?m, ?e je to moje vina, ale p?esto??

?O tom jsme u? mluvili kolikr?t, nen? to tvoje vina. I ?et?en? to p?ece uk?zalo. Mus? se z toho p?estat vinit.?

?To nejde.?

?V?m, ?e je to t?k?? Ale chodit za Anetou by asi nebyl ten nejlep?? n?pad.? sna?ila se mu to rozmluvit.

?Taky si mysl?, ?e je za to m??u j?.? konstatoval.

?No, v?š... je to pro ni hrozn? t?k?, mus? ji pochopit? t?ko se s t?m smí?uje?? na chv?li se odmí?ela. Sna?ila se p?edstavit, jak stra?n? t?k? to pro ni mus? b?t, ale tohle si prost? p?edstavit nedok?zala. ?Ona m?la v?echno, byla ??astn?, na nic si nest?ovala a najednou? najednou nem??e chodit a kluk, kter? by ji m?l nejv?c podporovat, se k n? zachoval docela nef?r.?

?J? ji ch?pu, v?m, ?e m? nechce vid?t. Nep?jdu za n?, neboj, jen jsem cht?l? cht?l bych ji prost? jenom vid?t.?

?Pro? jsi mi ne?ekl, ?e ji miluje??? zaj?malo ji.

?J? nev?m, m?la p??tele a? nem?lo by to cenu? nem?l jsem tam kv?li n? jezdit, ale myslel jsem, ?e t?eba?? pokr?il rameny. Najednou ho nenapadal jedin? d?vod, pro? tam vlastn? jel. Nedok?zal to obh?jit ani s?m p?ed sebou. Prost? se mu l?bila, p?itahovala ho, okouzila ho a i kdy? v?d?l, ?e je zadan?, p?esto ji cht?l bl? poznat. Mo?n? doufal, ?e by mohl m?t ?anci, ?e t?eba nen? s p??telem tak ?pln? ??astn? co? se mu pak vlastn? i potvrdilo.

Byl ve?er. Sed?li v pokoji, pili sva?en? v?no, aby se zah??li a pov?dali si. V?iml si, ?e je Aneta n?jak? zamkl?. Sed?la v rohu a v?bec nemluvila, jen sledovala d?n?. P?isedl si k n?.

?Copak? Vypad? smutn?...” za?al.

?No, j?...” chvilku se rozm??lela, jestli mu to m? v?bec ??kat. Je to v podstat? ciz? ?lov?k, i kdy? n?kter? v?ci se l?p ??kaj? lidem, na kter?ch n?m tolik nez?le??. Rozhodla se, ?e mu to ?ekne. Vlastn? v?bec? nic nejde.

?Ne? jsem odjela, poh?dali jsme se s p??telem?? vypov?d?la mu celou historku s kinem.

?To s tebou nemluv? kv?li takov? blbosti?? zeptal se nev??cn?.

?Jo. J? v?m, ?e to je blbost, ale jde o princip. Kdy? u? to prost? jednou odsouhlasil, tak to nem? m?nit.? sna?ila se obh?jit sv?j postoj.

?Jo, j? to ch?pu.? sna?il se ji podpo?it.

?V?, j? nem?m r?da, kdy? spolu nemluv?me, tak?e v?t?inou jsem to byla j?, kdo p?i?el prvn?. Jen?e u? m? to prost? p?est?v? bavit. ?ekla jsem si, ?e tentokr?t po?k?m, a? se ozve on.?

?To je spr?vn?, nem??e? b?t po??d ta, kdo se to sna?? urovn?vat. Jestli o tebe opravdu stoj?, tak se brzo ozve.?

?No, to je pr?v? to. J? v?m, ?e on o m? stoj?, v?m, ?e se mnou chce b?t, ale za??n?m pochybovat, jestli chci b?t j? s n?m. V?, on si je stra?n? jistej, ?e bych ho nikdy neopustila a n? vztah? p?ijde mi, ?e nem? ??dnou budoucnost. Pokud s t?m n?co neud?l?me, tak to asi nem? cenu. Jen?e j? nev?m, m?m ho r?da, nechci mu ubl?it.?

?Ka?dej vztah se po ?ase dostane do m?sta, ze kter?ho jsou jen dv? mo?nosti, bu? to posunout n?kam d?l nebo to skon?it.?

„Asi m? pravdu. Po?k?m, a? se ozve a pak s n?m promluv?m. Takhle to opravdu d?l nejde, h?d?me se kv?li blbostem??

Kdyby v?d?la, ?e je do n? zamilovan?, nejsp? by mu to nikdy ne?ekla. Ale on toho stejn? nezneu?il. To by j? nemohl ud?lat. Vlastn? se ji sna?il p?esv?d?it, ?e by mu m?la d?t je?t? ?anci, ?e by si o tom m?li promluvit a vysv?tlit si, co od toho vztahu o?ek?vaj?. Byla r?da, ?e se mu sv??ila, dost j? pomohl. Byla p?esv?d?en?, ?e to m? smysl, ?e se j? brzy ozve a zase to daj? do po??dku. To ov?em netu?ila, co ji ?ek?.

Uplynulo n?co p?es p?l roky od t? nehody. U? p?r m?s?c? byla doma, ale moc nevych?zela. Nec?tila se dob?e, kdy? jela po ulici na voz??ku. M?la pocit, jako by se v?ichni d?vali jen na ni. U? p?edt?m byla dost uzav?en?, ale te? se uzav?ela je?t? v?c do sebe. Magda a ostatn? kamar?dky za n? chodily dom?. N?kolikr?t se ji sna?ily n?kam vyt?hnout, ale v?dycky to odm?tla. A jej? p??tel ji tr?pil ??m d?l v?c. I kdy? se p?ed n?m sna?ila tv??it, ?e je v?echno v po??dku, stejn? v?dycky nakonec sto?il ?e? na to, jak odjela, ani? by mu o tom ?ekla. Vzpomn?la si na rozhovor s Tomem tenkr?t na hor?ch. V tu chv?li byla p?esv?d?en?, ?e maj? ?anci. Te? u? si to nemyslela. Za?ala v?n? uva?ovat o tom, ?e to skon???. Byli po??d na stejn?m m?st?, v?c ne? p?l roku a to byla dlouh? doba na to, aby se to dalo d?t je?t? do po??dku. A pak, ona u? o to ani moc nest?la. Pochopila, ?e bude lep??, kdy? bude sama, ne? se tr?pit ve vztahu, kter? nem?l smysl. On by p?ece m?l v?d?t, jak se c?t?, m?l by v?d?t, jak j? skute?n? je, m?l by v?d?t, ?e se po??d je?t? tr?p?. On by m?l ut?rat jej? slzy, m?l by b?t jej? nejbli??? ?lov?k, ale tohle u? pro ni bohu?el nep?edstavoval. Nic z toho nev?d?l. Nev?d?l, ?e v noci bre?? do pol?t??e, nev?d?l, jak se tr?p?. Nechoz?elo mu to, i kdy? se mu to kolikr?t sna?ila nazna?it. Postupem ?asu se sna?it p?estala.

Tak? si za?ala uv?domovat, ?e Tom? za to opravdu nemohl. Najednou j? bylo l?to, ?e ho z toho vinila. Magda o n?m sice p?estala mluvit, ale v?d?la, ?e se z toho vinil i s?m. A pochopila, ?e mu mus? b?t stra?n?. A zvlášt?, kdy? se mu to ani nesna?ila uleh?it?

Kdy? po n?jak? dob? zase Magda p?i?la, p?ekvapila ji hned dvakr?t.

„Roze?la jsem se s Pavlem,? ozn?mila j? sotva se posadila.

„Fakt??

„Jo, u? to prost? nem?lo cenu.?

„A jak se c?t???

„No, nic moc??

„To ch?pu. Ale nebudu ??kat, ?e m? to mrz?, proto?e si mysl?m, ?e to bylo nejlep?? rozhodnut? kter? si pro sebe mohla ud?lat. J? ch?pu, ?e m? asi obavy z budoucnosti a mo?n? i o n?ho, ale to je naprosto zbyte?n?.? objala ji.

„A jak se m? Tom?? zm?nila t?ma.

„Tom?? ptala se p?ekvapen?.

„No. Po??d se tr?p???

„Hm. Je mu to hrozn? l?to, je?t? se s t?m nedok?zal ?pln? srovnat.?

„V?, mn? je to taky l?to. Nem?la jsem na n?ho b?t tak zlá...“

„Nebyla jsi zl?, to ne, jen?? povzdechla si. Nenapadala ji vhodn? slova. ?A on to ch?pe. T?ko ??ct, jak bysme se v tv? situaci zachovali. Je t?k? si to p?edstavit.?

„No dob?e, ale stejn?. Mo?n? jsi m? m?la p?esv?d?it d??v, ?e to nen? jeho chyba. I kdy? ch?pu, ?e to se mnou nebylo lehk?.? usm?la se.

„Jestli s n?m chce? mluvit, tak to nebude probl?m, r?d t? uvid?. Cht?l za tebou zaj?t u? d?vno, ale nemysleli jsme si, ?e je to dobrej n?pad.?

„Chovala jsem se asi hrozn?, co??

„To ne, jen jsi prost? nevypadala na to, ?e by jsi ho cht?la je?t? n?kdy vid?t.? trochu se usm?la.

„No, j? v?m? v?, mo?n? je?t? te? nejsem? ?pln?...“ koktala.

„Jestli se nec?t? na to se s n?m setkat, tak to je v po??dku. J? t? nenut?m. A? ho bude? cht?t vid?t, tak sta?? ??ct, to p?ece v?.?

„D?kuju,? vd??n? se usm?la.

Sed?l s?m ve ztemn?l?m pokoji a p?em??lel. Kolikr?t u? tu takhle sed?l? a kolikr?t p?em??lel o tom sam?m?? I p?es to, ?e od nehody utekla relativn? dlouh? doba, nedok?zal na to p?estat myslet. Zmrza?il holku, kterou sotva znal, ale kterou i p?es to miloval. A miloval ji i te?. Stra?n? tou?il po tom ji znovu vid?t, mluvit s n?. Doufal, ?e by ho mohla p?estat nen?vid?t. I kdy? v?d?l, ?e nejd??v by se m?l p?estat nen?vid?t s?m. Dokud si to bude vy??tat on, tak jak by mu ona mohla odpustit. Po??d se mu to p?ehr?valo p?ed o?ima. To auto, sn?h, nev?d?t, kde je naho?e a kde dole a pak u? jen ticho. Neskute?n? ticho, kter? nev?tilo nic dobr?ho. V?dycky, kdy? na to myslel, m?l pocit obrovsk? bezmoci a pr?zdnoty, kterou nedovedl vyj?d?it. P?em??lel, jestli to je?t? n?kdy bude jako d??v. Byl si t?m?? jist?, ?e ne. Tyhle v?ci ?lov?ka poznamenaj? na cel? ?ivot. I kdy? v?d?l, ?e Aneta na tom je mnohem h??.

„Sakra,? vztekle vstal a nerv?zn? p?ech?zel po pokoji. ?Kdybych tak mohl n?co d?lat.? Nesn?el tenhle pocit, kdy v?d?l, ?e nem??e d?lat v?bec nic a ?e i kdyby n?co ud?lal, ni?emu by to nepomohlo. Je?t? chv?li chodil sem a tam a pak padl na postel. Le?el na b?i?e, hlavu zabo?enou do pol?t??e, kter? milosrdn? polykal slzy, co mu pomalu st?kaly po tv??i.

Najednou se ozval zvonek. Nikoho ne?ekal, s nik?m necht?l mluvit. Ale nakonec se rozhodl, ?e otev?e. Vstal a ?el nejd??v do koupelny. Omyl si obli?ej, aby se trochu vzpamatoval. Tak n?jak podv?dom? doufal, ?e to nezvan? host t?eba vzd? a odejde. To se v?ak nestalo. Do?el tedy ke dve??m a otev?el.

„Magdo?? byl p?ekvapen?.

„Ahoj,? usm?la se.

„Stalo se n?co?? zeptal se se strachem.

„No, jak se to vezme,? zase se usm?la, ?m?m pro tebe p?ekvapen?.?

V o??ch se mu zra?ila ot?zka, kterou vyst??dal ??as, kdy? zpoza rohu vyjela Aneta.

?Ahoj,? pozdravila ho.

Nemohl v?bec promluvit, jen na ni n?m? z?ral. Prvn?, co mu problesklo hlavou, kdy? ji uvid?l bylo, ?e je po??d n?dhern?. Pak ho napadlo, ?e ji ur?it? st?lo velk? p?em?h?n? sem p?ijet. Ale byla tu a on m?l svou ?anci.

?No tak, nepozve? n?s d?l?? zeptala se Magda s ?sm?vem.

?Jo, jasn?, poj?te, j?..“ byl trochu zmaten?.

Ve?li do p?eds?n?. Tom se pomalu vzpamatov?val, zat?mco si svl?kaly bundy.

?Tak poj?te.? nazna?il, ?e mohou j?t do pokoje.

?No, v?, venku je mokro, tak?e m?m ?pinav? kole?ka?? nechala nedokon?enou v?tu, ?ekala, ?e Tom navrhne n?jak? ?e?en?.

?Tak co s t?m ud?l?me?? zeptal se, ale byla to sp? ?e?nick? ot?zka, proto?e u? bral Anetu do n?ru??. Odnal ji k sob? do pokoje a posadil ji na postel. Sedl si na ?idli naproti n? a jen se na ni d?val. Magda, kter? st?la ve dve??ch, ?ekla:

?No, mysl?m, ?e si m?te co ??ct, m? tu nepot?ebujete, tak?e te? na chv?li zmiz?m a pak t? p?ijdu vyzvednout, jo??

?P?ece se sem zas nepot?hne?. J? Anetu doprovod?m, pokud j? to nebude vadit.? pod?val se na ni.

?Tom m? pravdu, je blbost, abys kv?li mn? takhle cestovala. My to spolu zvl?dnem.? usm?la se na n?ho.

?Tak fajn. M?jte se tu p?kn??.

?Ty se m?j taky p?kn??.? ?ekla Aneta.

?Po?kej, doprovod?m t? ke dve??m.? vstal Tom.

?To nemus?, tref?m,? protestovala Magda, ale to u? ji strkal z pokoje. Kdy? byli z doslechu, zeptal se: ?Jak jsi to dok?zala??

?Co??

?No, dostat ji sem??

?Sama cht?la p?ij?t. V?, asi tak p?ed ?trn?cti dny, kdy? mi ?ekla, ?e se roze?la s Pavlem, tak se m? pak ptala na tebe.

Cht?la t? vid?t, ale je?t? se na to ?pln? nec?tila.?

?Pro? jsi mi to ne?ekla??

?Necht?la jsem ti d?lat fale?n? nad?je. Co kdyby si to rozmyslela. Sta??, ?es v?d?l, ?e se roze?li.?

?Tak?e si mysl?, ?e by mi mohla odpustit?? zeptal se s nad?j?.

?Ur?it? jo. B? za n? a zjist? to s?m.? usm?la se.

?Dob?e. Tak se m?j.?

?Jo, vy taky.?

Vr?til se do pokoje a znovu si sedl proti n?.

?V?, asi bych se ti m?la omluvit,? za?ala nejist?.

?Ty se nem? za co omlouvat.? p?eru?il ji. ?J? jsem r?d, ?e jsi p?i?la. Asi to pro tebe nebylo lehk????

?Nebylo to zas tak stra?n?,? usm?la se, ?j? v?m, ?e to nebyla tvoje vina. Jen jsem pot?ebovala ?as??

?Tak?e jsi mi odpustila?? zeptal se s nad?j? v hlase.

?J? ti nem?m co odpou?t?t, v?m, ?e jsi za to nemohl. M?l by ses p?estat tr?pit??

?Nejde to, po??d na to mus?m myslet. Po??d to m?m p?ed o?ima. Tohle jsou vzpom?nky, kter? nikdy nevyblednou? vid?m to jako by to bylo v?era?? z?tka pokl.

Nat?hla k n?mu ruce. Pochopil a p?isunul si ?idli bl? k n?.

?Tome,? ?ekla n?n? a vzala jeho ruce do sv?ch, ?nezaslou?? si, aby ses takhle tr?pil. Ch?pu, ?e je to pro tebe t?k?, ale p?eci jen u? je to n?jak? doba. Mus? na to p?estat myslet, mus? j?t d?l??

Pod?val se j? do o??. Nem?l by n?hodou povzbuzovat on ji..? ?Ty sis taky nezaslou?ila skon?it na voz?ku, a p?esto jsi na n?m skon?ila.? ?ekl smutn?. Jen co to vyslovil, do?lo mu, ?e to asi nebylo to nejlep??. Rozhostilo se ticho. Tahle jeho posledn? v?ta z?stala viset ve vzduchu.

?Promi?,? ?ekl po chv?li.

?To je v po??dku,? ?ekla ti?e. Vid?la v?echen ten smutek v jeho o?ch a najednou se j? cht?lo stra?n? bre?et. Sed?la tu s kr?s?n?m klukem, kter? se kv?li n? tr?pil a kter? ji neuv??iteln? p?itahoval. Vlastn? se j? l?bil u? tenkr?t, kdy? ho Magda p?ivedla poprv?. Ale to je?t? byla ??astn? se sv?m p??telem, tak?e si to nep?ipou?t?la. Te? si to ale pln? uv?domovala. Kdyby byla zdrav?, tak u? by snila o tom, jak? by to mohlo b?t, kdyby byli spolu. Jen?e takhle j? bylo o to v?c l?to, ?e zdrav? nen?. Moc dob?e v?d?la, jak? by komukoliv p?inesla komplikace. A kdo by se cht?l dobrovoln? sezn?mit s holkou na voz?ku, kdy? jich kolem b?h? spousta zdrav?ch, kter? ??dn? komplikace nep?in?ej?. T?mhle sm?rem se ub?raly jej? my?lenky a on poznal, ?e ji n?co tr?p?.

?Copak je?? ptal se starostliv?, ?vypad? hrozn? ne??astn?..“

D?vala se mu do o?? a cel? se v nich ztr?cela. Tohle mu p?ece nem??e ??ct. Za?ala plakat.

?No tak,? ?ekl konej?iv? a p?isedl si vedle n?. Objal ji a za?al ji hladit po vlasech.

?Jestli je to kv?li tomu, co jsem ?ekl, tak to m? v?n? mrz?, nemyslel jsem to tak??

?Ne,? za?eptala mezi vzlyky.

?Tak co se d?je?? sna?il se d?l.

?Nic, j? jen? je mi l?to, ?e?? necht?la to dokon?it.

?Hm?? pob?dl ji.

Za?ala plakat je?t? v?c. Pochopil, ?e v tuhle chv?li z n? nic nedostane. Vzal ji do n?ru?e. Objala ho kolem krku a polo?ila si hlavu na jeho rameno. Dr?el ji v objet? a d?l ji hladil po vlasech. Nechal ji, a? se vypl?e, i kdy? slzy vid?l nerad. V?dycky to znamenalo, ?e je n?co ?patn?

Nev?d?l, jak dlouho tam takhle sed?li. Ztratil pojem o ?ase. Jedin?, co dok?zal vn?mat, byla jej? bl?zkost. Poci?oval ?t?st? i smutek z?rove?. Dr?el ji v n?ru??, c?til jej? v?ni, teplo jej?ho t?la a to ho ?inilo nesm?rn? ??astn?m. Ale plakala, nejsp? kv?li tomu, co ?ekl, a pak, v?d?l, ?e tohle v?bec nic neznamen?. Copak by mohla milovat n?koho, kdo ji

zmrzačil? Proto byl smutný. Takže se ztrácel ve svých pocitech a vůbec nevěděl, co má dělat.

Konečně přestala plakat. Ale ani jeden z nich nemluvil. Nechtělo se jí mluvit, nechtělo se jí cokoli vysvětlovat. A on se neptal. Věděl, že kdyby mu to chtěla říct, tak mu to řekne. A za to mu byla vděčná.

Po chvíli prolomila ticho: 'Asi bych už měla jít?'

'Dobře, řekl smíšeně. Zvedl ji a odnesl zpátky na vozík, při tom se snažil zapamatovat si ten pocit, kdy jí měla tak blízko.

Pomohl jí oblíct, sám se tak oblíkl a vyjeli ven.

'Je konec, problesklo jí hlavou, ani t' nezdráhal. Jak jsi vůbec mohla pomyslet na to, že by mu na tobě záleželo.

M' jen věditky svádome, kdo by je neměl, ale jinak nic. Vždyť t' ani nezná. Byla na sebe naštvaná. Co řekla?

Celou cestu se s n' snažil mluvit, ale jí moc do něho nebylo. Toužila po spězném duši, ale byla se, že ji nenajde.

Stanuli před jejím domem.

'Tak jsme tu, řekla.

Přikvl. Te' zas nebylo do něho jemu. Nechtěl se s n' jen tak rozloučit. Těba už jí nevidí?

'Promi' za ten v'stup, j' n'jak jsem to nezvládl??

'Nemus' se omlouvat, to je v pořádku. 'koda jen, že jsem ti nemohl pomoci.'

Sklonil se k n' a podíval se jí zblízka do očí. Potéboval naději, že ji znovu uvidí.

'Nežla bys těba někdy na kafe? těba? kdybys chtěla? víc... r'd bych t' zas viděl. dostal ze sebe.

'R'da. usmíla se.

'Tak fajn.'

'Fajn.'

'Tak se máj p'kn', taky se usmí.

'Ty taky.'

Díval se za n', dokud nezmizela. Pak odešel. Celou cestu dom' o n' přemýšlel. Připadala mu tak kouzelná, tak zranitelná. Měl pocit, že jí musí chránit. Nemohl si pomoci. Totin' v tom l'tal.

Najednou dostal její život nový smysl. Vědala se s Tomem?m d'í?ast'ji. A i když si řekla, že se do něho nesmí zamilovat, l'sce poru'it nemohla. Po dlouh' době se konečně zase cítila?astn'. Snažila se představit si co se stane, a se Tom dozv', že ho miluje. Byla si t'm? jist', že jí odmítne, ale doufala, že zstanou kamarádi. Za tu dobu, co ho znala j' p'rost' k srdci. U' ch'pala, proč je Magdin nejlepší p'itel. Dokázal b't tak mil' a pozorn', v'd'í p'esn', jak jí rozesm't, jak jí ut'it. Za tu kr'tkou dobu, co se znali toho spolu pro'ili spoustu. Měla pocit, jako by ho znala cel' život. Jedin' v'c, kter' se b'la, bylo to, co řekne na její city. Tolik' t' u' o tom přemýšlela. Ale nakonec dosp'la k n'zoru, že mu to tajit nebude. N'kde v nehlub'm kout' sv' du'e si namlouvala, že by přece jen těba mohla m't?anci. Ani Magda nevěd'la, co k n'mu doopravdy cíť, i když jist' tu'en? m'la. Hlavn' byla r'da, že je Aneta zase?astn'.

Zase spolu byli venku. Konečně u' j' nevádlilo chodit ven. U' nem'la pocit, že by na ni v'ichni koukali. U' si na to zvykla. Proch'zeli se po m'st' a cítili se dobře. 'li pod'í?eky, protože ona milovala?eku, a z jednoho z obchod' k ním dolehla slova p'sni'ky: 'Cause I want it all, or nothing at all, there's no where left to fall, when you reach the bottom it's now or never, is it all?'

'Tuhle p'sni'ku miluju, řekla s sm'vem.

'Jo? Taky chce' věchno nebo nic?? zaj'malo ho.

'Asi ne. N'kdy prost' nem'ne? m't věchno a je lep' spokojit se s t'm, co má?'

'Mysl??'

'No. Ty si to nemysl' Ty chce' bu' věchno nebo nic?? byla zvdav'.

'J' nev'm. řekl up'mn', 'asi jak v'em, to je t'k'?. Na chvíli se odmíel a pak pokračoval d'í: 'Co kdybich ti řekl, že t' miluju? Co bys ud'lala, hm? řekla bys, že jsem tv'j dobr' kamarád, ale že m' city neop'tuje, a že m' m' moc r'da a nechce' m' ztratit a tak d'í?, jo? A j' bych na to řekl, že by bylo lep'?, kdybysme se n'jakou dobu nevid'li. Protože j' chci věchno nebo nic. Aspo' v tomhle jo.'

Mířela. Nevěd'la, co mu má říct.

'Nemus' odpov'dat, usmí se. 'J' jsem r'd, že jsi moje kamarádka. Nic jin'ho ne'ek'm, neboj. Asi nen' zrovna lehk' kamarádit s n'k'm, kdo t' zmrzačil, co? řekl a potichu dodal, 'nato' ho milovat?'

'Co bys ud'lal ty, kdybich ti řekla, že t' miluju? řekl bys mi, že jsem tvoje dobr' kamarádka, ale že m' city neop'tuje, tak' se n'jakej?as nevid'me? A j' bych ti řekla, že t' nechci ztratit, protože j' v'm, že milovat holku na voz'ku sebou p'in?? spoustu komplikac'. Byla bych r'da, že jsme aspo' kamarádi. ' Tak' m' asi pravdu?'

Te' pro zm'nu ml'el on. K' by v'd'í, jestli to n'co znamená. Snaž se mu t'm snad n'co nazna'it. Co když ho miluje? Pak m' svou?anci a nem'í by jí promarnit. Ale co když to řekla jen proto, že to předt'm řekl on. Pak by m'í ml'et. T'k' rozhodov'n?.

Došli k nedalek' lavi'ce. Posadil se, ona sed'la vedle něho. Dívali se na?eku. Oba byli zamlkl'. Přemýšleli, na kolik to byla jen hypotetick' v'aha a na kolik pravda.

'V',? podíval se jí p'mo do očí, 'kdybys mi opravdu řekla, že m' miluje,? odmíel se, 'byl bych ten nej?astn'j'?' 'lov'k na sv't'?. Tak a bylo to venku. Te' jen řekal, jak zareaguje.

Rozbuřilo se jí srdce. Nemohla uv'it tomu, co sly'ela. Cítila, jak se jí do očí hrnou slzy. Necht'la plakat, ale bylo toho na n' trochu moc. Po'd se mu d'vala do očí. 'Kdybys mi ty řekl, že m' miluje, odpov'd'la bych, že je to to nejhez'?, co m' za posledn' dobu potkalo?'

Zav'el o'í. Zhluboka se nadechl a pak je otev'el. Po'd tam sed'la a po'd se na něho d'vala t'm pohledem pl'n'm l'sky. Vzal ji do n'ru??.

'Miluju t',? za'eptala.

¿Taky t? miluju,? odpov?d?l. Potom se k n? sklonil a n?n? ji pol?bil.

www.psanci.cz